

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

Cap. XI. Quam parum in nos possit Diabolus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40093

quam animum, robur & hilaritatem ostendere; hoc ipso enim ille tristatur, animum despondit, & nos perendi spem amittit. Sanctus Pater noster Ignatius libro spiritualium exercitiorum, adfert valde bonam regulam & doctrinam huic materiæ accommodam. Dicit Diabolum in tentationibus nobiscum agere, ut mulierem litigantem cum viro aliquo, si enim videat virum sibi resistere, & animum ostendere, statim illa animo cadit & abit; sed si virum parui aduertit esse animi & timidum, statim illa cristas attollit, audacior fit, & ut tigris sæuit. Eodem & modo, dum nos tentat Diabolus, si videat sibi à nobis resisti viriliter, statim animum despondit, & se victum credit; si pusillanimitatem in nobis aduertit & timorem, sumit maiorem animum & robur, & ut tigris & leo in nos sæuit. Ideoque ait sanctus Apostolus Iacobus: *Resistite Diabolo, & fugiet à vobis.* Idem à sancto Gregorio confirmatur illo sancti Iob, ubi secundum septuaginta Interpretes vocatur Diabolus. *Mirmicoleon*, id est, *leo & formica*. Est leo formicarum, si enim illi leonis fortitudinem obijcias, tibi formica erit. Ideo suadent Sancti, ne in tentationibus tristemur: hoc enim modo pavorem & pusillanimitatem nobis accersimus; sed ut cum animo & gaudio pugnetur, ut refert sacer textus de Iuda Machabæo, fratribus eius & socijs: *Et praliabatur pralium Israelcum lætitia, & ideo vincebant.*

Alia his accedit ratio, quod, quandoquidem Diaboli tam nobis & saluti nostræ invident, nostra lætitia illis magno est dolori & tristitiæ; contra tristitia & abiectus noster animus gaudium illis affert. Et licet aliud non subesset, totis viribus nobis laborandum, ne vel minimum abiectionis animi & tristitiæ signum exhibeamus, ne ipsi gaudium & delectationem pareremus, sed magnum potius animi & lætitiæ prodamus, quo sic ad furorē adigantur. Referunt Ecclesiasticæ historiæ, nihil Tyrannos maiore furore affecisse, quam quod viderent sanctos Martyres

tantum animum & robur in tormentis ostendere, sic ut eo ipso, quo Tyranni Martyres excruciare putabant, ipsi cruciarentur. Eodem modo & nobis cum Diabolo in tentatione faciendum, quo sic ad furorē agantur & confundantur. Quoniam vero hoc tanti momenti medium est ad tentationes superandas, & victoriam obtinendam, & triumphum ex hoste nostro agendum; dicemus sequentibus capitibus aliqua, quæ ad hunc animum & robur parandum nobis valde conferent.

CAPVT XI.

Quam parum in nos possit Diabolus.

NON parum ad hunc animum & robur in tentationibus habendum nobis proderit, si inimicorū nostrorum debilitatem, & quam parum in nos possit Diabolus, expendamus: quandoquidem nec in vnam quidem peccatum nos pertrahere potest, nisi velimus. Hinc recte S. Bernardus. *Videte, fratres, quam debilis est hostis noster, qui non vincit nisi violentem. Qui ad bellum contra hostes pergens si certus esset se victurum, si vellet, & in manu sitam esse victoriam, quam is lætaretur? Valde sane. Nam certus iam de victoria esset: hoc de ipso enim constat, illum vincere, & non vinci velle. Hac ratione nobis ad bellum contra Diabolum ire licet, nam certo nobis constat ab illo nos vinci non posse, nisi vinci velimus. Hoc recte aduertit sanctus Hieronymus super cap. 4. Matth. in verba illa, quæ Diabolus Christo Seruatori nostro dixit, dum in pinnaculum templi translatus tentabat, & illi persuadere nitēbatur, ut se deorsum mitteret, dicens: *Mitte te deorsum.* Vbi sanctus Hieronymus: *Vox Diaboli est, qui semper omnes cadere deorsum desiderat.* Potest quidem suadere Diabolus, ut te deorsum mittas, sed ipse mittere nequit, si nolis. Mitte te deorsum, sicut Diabolus te tentans: mitte te in infernam. Sed tu illi dicito: Mitte tu te, qui iam viam nosti, nam me ego mittere nolo. Si ergo*

Non vincit nisi violentem Demon.

Bernardus.

Elegans nota S. Hieronymus.

Matth. 4. 6.

ergo te mittere nō vis, ipse te mittere nequit: si tu ad infernum ire non vis, ille te eo ducere non potest. Quidam tentatione quadam valde vexabatur, & quasi eadem consumptus & deiectus, quod Diabolus interius ei diceret: Suspende te. Aperit ille tentationem cuidam Religioso, qui dicit: Frater, non est necesse hoc fieri, si velis, ergo illi dic: Nolo: & post octo dies fac me certiorum, qui succedat negotium. Et hac ratione tentatio illa euannit, & ablata est, & gratias Confessario egit, qui tale illi consilium dederat. Hocq; illud ipsum medium est, quod ponimus.

Aug. serm.
167. de tempore.

Cum his optime quadrat id, quod ait sanctus Augustinus, quod ante Christi in mundum aduentum Diabolus solutus erat: Sed Christus in mundū veniens Diabolum ligauit, qui in mundo sibi vires collegerat, teste sancto Euangelio, idque est, quod sanctus Iohannes in Apocalypsi ait: *Et vidi Angelum descendentem de caelo, habentem clauem abyssi, & catenam magnam in manu sua. Et apprehendit Draconem, serpentem antiquum, qui est Diabolus & Satanas, & ligauit eum per annos mille, & misit eum in abyssum, & clausit, & signauit super illum, ut non seducat amplius gentes, donec consummentur mille anni. Et post hac oportet illum solui modico tempore.*

Demoni vni ligata.

In locum hunc dicit sanctus Augustinus, Diabolum ligare, esse, non illi permittere, quidquid mali vellet vel posset, si permitteretur tentando & decipiendo mille excogitatis modis homines. Postquam Antichristus venerit, paulo maior quaedam dabitur illi licentia, sed nunc stricte valde ligatus est.

Aug. l. 20. de ciuit. c. 8.

Sed dicet quis; Si ligatus est, quomodo praeualeat, & tantum mali facit? Verum esse dicit sanctus Augustinus, quod praeualeat, & mali multrum committat, sed hoc est negligentibus & otiosis: Diabolus enim ut canis catenis ligatus est, & neminem mordere potest, nisi accedere volentem: *Latrare potest, sollicitare potest, mordere omnino non potest, nisi volentem, & accedentem.* Ut ergo fatuus ha-

bereris, & omnium te risui & ludibrio exponeres, si te mordere a cane permitteres, qui forti catena ligatus est; sic & (teste diuo Augustino) risui & ludibrio digni sunt, qui se a Diabolo mordere & vinciri permittunt, qui ut canis rabidus stricte ligatus est, & nemini nocere potest, nisi accedere illum volenti. Tu voluisti, nam illum accessisti, ut te morderet, ille te non potest accedere, nec te in peccatum aliquid facere labi, si velis, ideoque illum potes ridere.

Ad quod declarandum exponit sanctus Augustinus illud Psalmi: *Dracone iste, quem formasti ad illudendum ei.* Nonne vidisti, quomodo cani vel vrfio ligato insulterur & illudatur, & pueri cum eo ludant, & se recreent? Eodem & modo Diabolo illudere potes, dum tibi tentationes adfert, & illum canem nominare & dicere: Vade miser, nam ligatus es, mordere nequis, latrare nocere non potes.

Dum sancto Antonio Diaboli diuersa & horribili forma apparetur, aliquando ferarum, ut leonum, tigrium, taurorum, serpentum, & scorpionum, & illum circumstantem, & vnguibus, dentibus, rugitu & sibilo terribili minarentur, & illum statim deuoraturi viderentur; Sanctus illis illudebat, & dicebat: Si aliqua vobis essent vires, vnus vestrum solus sufficeret, ut cum homine perugnaret; sed quod debiles sitis, totam hanc colluuiem ad terrorem incutendum colligere voluistis. Si Dominus vobis mei potestatem dedit; in praesens sum, deuorate me; si potestatem non habetis, cur frustra laboratis? Sic & nobis facere licet: nam postquam Deus homo factus est, nihil virium habet Diabolus, ut ipse sanctus Antonius falsus est, qui ideo respondit: Gratiae Deo agenda, nam quamuis sis mendacij patet, tamen hic verum dicis, cum Christus ipse met nobis idem dicat: *Confidite, ego vincam mundum: ego mundum a Diaboli iugo & potestate liberaui, ideo nolite animo cadere, sed confidite. Deo autem gloria.*

tius, qui dedit nobis victoriam per Dominum nostrum Iesum Christum.

CAPVT XII.

Magnum nobis animum & robur accedere debere in tentationibus, eo quod nos Deus adspiciat.

MVLTVM etiam profuerit ad vires & animum in tentationibus colligendum, & strenue pugnandum, si attendamus Deum nos adspicere. Dum miles strenuus cum hostibus pugnat, & aduertit Regem vel Imperatorem se adspicere, & eius valore delectari sumit novos animos & audaciam in pugnando; idem & vere in certaminibus nostris spirituales accedit. Quando ergo contra tentationes decertamus, nobis persuadere debemus nos in theatro quodam circumdatos ab Angelis & tota cœlesti curia esse, qui exitum prælii præstolantur, & lucra & pugna nostræ præsidem & iudicem esse omnipotentem Deum. Idque à Sanctis consideratur, se fundantes illo Evangelij: *Et ecce Angeli accesserunt & ministrabant ei.* Pugnam illam & certamen spirituale Christi cum diabolo Angeli adspiciebant, eoque confecto, cœperunt ei seruire, & triumphum canere.

De sancto Antonio legitur, quod quodam tempore à Dæmonibus flagellatus, & conculcatus, oculum attollebat, videbatque cellæ rectum diuidi, & radium intrare, cuius præsentia omnis illa Dæmoniorum turba fugit, & dolor vulnerum cessauit, & dicebat suspirijs & præcordijs adductis ad Dominum tunc illi apparentem: Vbi eras, bone Iesu? Vbi eras, dum tam male me Diaboli haberent? cur initio pugna non hic adfuisisti, vt impedires, & vulnera mea sanares? Cui Dominus respondit: Hic à principio fui, sed adspexi, quomodo te in pugna habebas, & quia strenue pugnaisti, semper tibi auxilio ero, & te per totum terrarum orbem celebra-

Rodriguez exercit. pars 1.

ri faciam. Sic vt Deo & Angelis, & totius cœlesti spectaculum sumus. Quis ergo non sumet animum, vt coram tali theatro magnis viribus & animo non pugnet.

Præterea, dum dicitur, Deum nos adspicere, idem est, ac si diceretur, Deum nos sanare. Ideoque nobis ulterius progrediendum, & considerandū, quod non solum nos Deus adspiciat vt iudex, vt præmiū & brauium det, si vincamus: sed & id facit, vt pater & patrius, vt auxiliator & fauorem suggerat, vt victores euadamus. *Oculi enim Domini contemplantur vniuersam terram, & præbent fortitudinem.*

2. Para. 16. 9.
Psal. 15. 3.

Quoniam à dextris est mihi, ne commouear. Quarto Regum libro narratur Syriæ Regem misisse omnem suum exercitum cum curribus & equis ad ciuitatem Dothaim, in qua erat Propheta Elisæus, vt eum caperet. Et quod surgens mane famulus eius Giezi, & tantam videns multitudinem, ad Elisæum accurrerit, indicans, quid accidisset, & dicens: *Hæu, hæu, hæu, Domine mi, quid faciemus?* putabat enim omnia iam perditâ. Dixit illi Propheta: *Noli timere, plures enim nobiscum sunt, quam cum illis:* petijtque à Domino, vt oculos illi aperiret, vt videret. Aperit illi Deus oculos, & videt totum mundum plenum equitibus & curribus igneis ad eos defendendos, quo viso valde confortatus est: quod & nobis ad idem seruire debet. *Pone me iuxta te, & cuiusuis manus pugnet contra me,* dicit sanctus Iob. Similiter Propheta Ieremias: *Dominus autem mecum est, quasi bellator fortis, idcirco, qui persequuntur me, cadent & infirmi erunt: confundentur vehementer.*

4. Reg. 6. 16.

Iob. 17. 3.
Ierem. 20. 11.

Sanctus Hieronymus in illud Prophetæ: *Domine vt scuto bona voluntatis coronasti nos.* Dicit, notandum esse, in mundo aliud esse scutum, aliud vero coronam: apud Deum autem idem est, scutum & corona: dum enim nos Deus scuto suo bonæ voluntatis defendit, nobis auxilium & protectionem adferens, hoc eius scutum & defensio nostra est victoria & corona.

Hieronymus.
Psal. 5. 12.

Si Deus pro nobis, quis contra nos.

Rom. 8. 31.